

Légy a levesben

Sok éve éltek állatok a Tó partján, többnyire békében és elégedetten, csak szükség esetén felfalva egymást. Egy nap azonban emberek érkeztek, és rögvest lázas munkába kezdtek a tóparttól épp csak kőhajításnyira. Az emberek nem egyedül jöttek, magukkal hoztak mindenféle állatokat is - mintha nem lakott volna arrafelé már addig is épp elég. A legtöbbször saját házat építettek, etették, gondjukat viselték. Ott volt például a tehen. A tóparti állatoknak nem fért a fejébe, miért tartja ezt a böszme nagy állatot az ember. Csak találgatni tudtak: ahány állat, annyi elmélet. Az öreg Döglégy Anyó például azt állította, a tehenet kizárólag a tehenlepény előállítás miatt hozták a tópartra, hogy jól tartsák a legyeket. Ez elsősorban túlzásnak tűnt, de aztán belegondoltak, hogy mekkora nagy házat emelt az ember csak azért, hogy a fecskék a tető alá

építhessék fészkeiket és a darazsak a nádtetőbe költözhessenek. Talán igaz lehet, amit Döglégy Anyó mond.

Szabad idejükben a tóparti állatok gyakran beszélgettek az emberről. Vajon milyen szörnyű betegség miatt veszíthette el a szőrét? Vajon van olyan okos, mint egy csiga? Abban biztosak voltak, hogy az intelligensebb állatoknak nyomába sem érhet. Hol találni olyan nyulat vagy őzet, aki hajlandó lenne a legnagyobb forrásban a földet turkálni!

De hiába vitatkoztak az ember érthetetlen cselekedeteiről, nem találtak megnyugtató választ. Úgy döntöttek hát, egyiküknek be kell jutnia a házba, hátha ott többet megtud. Elhatározták, hogy a légy lesz a legalkalmasabb, mivel nemcsak gyors, de okos és ravasz is. Ha mégis csapdába esne, az ember majd biztosan elámul, milyen csinos a metálzöld potroha, és így megmenekül.

LÁNG ANNA rajzai

(Figyelman kívül hagyták a békák véleményét, akik szerint a fényes potroh a jó ebéd előjele, amelyen a légy nem vendég, hanem a desszert.)

A légy nem vesztegette az időt, gyorsan elszárnyalt a ház felé. Amint odaért, egyenesen berepült a nyitott ablakon, és megkezdte a felderítést. A család éppen ebédelt. A légy kíváncsian körülzummögött mindenkit, mire az emberek hadonászva próbálták elhessegetni. A heves csapkodást a légy hívogatásnak hitte, s mivel megéhezett a hosszú úton, leszállt az egyik tányér szélére, és nekilátott a falatozásnak. Erre az emberek még hevesebben hadonásztak - a nagy csapkodás közben belesodorták a forró levesbe.

A mi legyünk nem számított ilyen buzgó kínálásra. Próbált felkapaszzkodni egy úszó sárgarépára, fuldokolva kapálózott, amikor az egyik

ember a tányér tartalmát legyestül kilötytyintette az ablakon.

A légy így szerencsésen megmenekült, és már nem sietett. Eszegetett kicsit a levesmaradékból, megszárogatta szárnyát, és visszaindult, hogy beszámoljon kalandjairól.

Otthon aztán előadta, hogy öreg Döglégy Anyónak volt igaza: az ember legfőbb célja, hogy az állatokat jól tartsa, és különösen a legyeket szereti. Anyira tukmálja rájuk az ennivalót, hogy az már-már kellemetlen.

A többiek ámultan hallgatták, ő meg csak mondta és mondta, és mind több légy kapott kedvet, hogy szerencsét próbáljon. Azóta is sok légy igyekszik hozzájutni a csodás ingyenebédhez.

VERES GÁBOR